

POWIDŁA (12) *sb pl t*

o oraz a jasne.

N powidła (7). ◊ *G* powidł (2). ◊ *A* powidła (2). ◊ *I* powidł(a)mi (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde także XVIII w.: powidło.

Gęsty, zwykle słodki przetwór owocowy; melfragana BartBydg; conditura, succus [alicuius] decocti Cn (12) : Melfragana, powyidla BartBydg 88b; Też dobrze pożywać powidł FalZioł V 94v, III 39b; SienLek 37v, 38v; Grufzki/ iábłká/ wiśnie/ śliwy/ to wśzytko porządnie łufzyć: także y powidła. GostGosp 122, 130; [garnec dobry, polewany, do powidł InwMieszcz 1565 nr 119; Cresc 1571 391 (Linde)].

powidla z czego (2): Też powidla z iagod czyrnicz/ łą osobne na to. FalZioł V 86, V 95.

W połączeniu z przymiotnikiem od nazwy owoców (2): Cerasetum, povidla vysnove BartBydg 26b; Weźmi iągód albo powidł bzowych SienLek 149v.

W porównaniu (1): zmieszay on miód z omanem czyfcie/ y przyśmaż trochę: [...] kiedy sie wśmaży iż będzie iako powidla/ wylać na deszczkę FalZioł V 94v.

[Wyrażenie: »powidla suche«: Mylą sie ná tym śtarzy Aptékarze/ którzy z tarnkowego drzewá iągód/ z tarnek niedostałych sok wyciłkaia/ y z tego soku powidla czyniac suché/ zową Acatiam: áno Acatia nie iest Tarnowé drzewko/ ále infzé. UrzędowHerb 320b.]

KW, (KO)